

A
jeosziivü
HERCEG

LEXIE KING

LEXIE KING

A
jégszívű
HERCEG

FEKETE SZÍV III.

Első fejezet

Troy, 32 éves

„Aligha lehet valaki mellett hazugságban élni... egy idő után a hazugság rád ül, megmérgez, befeketít minden szót, minden csókot, minden érintést.”

(Mia Asher)

Nem születtem árvának. Mégis árvaként kellett felcseperednem egy olyan helyen, ami az emberi természet rút és primitív oldalát mutatta meg. Az elme sötét és gonosz világát.

Egy árva gyerek, aki család, gyengédség és melegség nélkül nő fel, mindent képes megadni azért, hogy szeressék.

Mindent!

Eladja a lelkét, eladja a testét.

Csakis azért, hogy érezze: ő is fontos. Azért, hogy valaki ne csak a vágya csillapítására használja őt.

Azok az alakok mind elhitették velem, hogy szeretnek, és nem a kurvájuk vagyok, hanem a szeretőjük, ami szerintük sokkal nemesebb, sokkal tisztább.

De ez hazugság volt.

Minden hazugság volt.

Mégis elhittem, mert el akartam hinni.

Azért, hogy csillapítsam a fájdalmat, a veszteséget.

Azért, hogy ne undorodjak magamtól, amikor belenézek a tükörbe. De a szívem tudta az igazságot. És

amíg fáradhatatlanul pumpálta a vércseppeket a testembe,
nem akarta elfogadni a sorsunkat.

Azt a sorsot, ami a világ sötét, mocskos bugyraiba
taszítja le a lelkeket. Azt a sorsot, amit Jokernek
köszönhetek.

Visszaemlékezés

Troy, 9 éves

*Az élet kegyetlensége vagy megöl, vagy megerősít.
A szabályok ugyanazok, mint az állatoknál: csak a
legerősebbek maradhatnak életben. A gyengéknek az
árulókkal és a hűtlenekkel együtt pusztulniuk kell.*

*Az állatok is már kölyökként megtanulják, hogy
küzdeniük kell minden egyes finomabb falatért. Ki kell
harcolniuk a figyelmet, és el kell érniük a falkán belül,
hogy felnézzenek rájuk.*

*Erősebbnek és kitartóbbnak kell lenned a többieknél,
és nem hagyhatod, hogy élve felzabáljanak.*

– Papa, papa – kiabáltam vígan, miközben lerohantam az emeletről. – James bácsi is eljött hozzánk? Láttam Ivett néni piros Mercedesét az ablakból.

– Nem, fiam. James bácsinak dolga akadt.

– Pedig megígérte, hogy amikor legközelebb találkozunk, elvisz motorozni.

Apám gondterhelten kifújta a levegőt, majd megtörölgette a zakója belső zsebéből elővett ronggyal izzadt homlokát.

– Papa, minden rendben?

Csend.

Kérdőn összeráncoltam a szemöldökömet, mert apám tekintélyt parancsoló tekintetében zavar és büntudat kavargott.

– Persze, Troy. – *Hazudott.* – Menj a szobádba, és írd meg a házi feladatot. Légy jó fiú!

Csalódottan zsebre vágtam a kezeimet, a cipóm orrával megrugdostam a márványt, majd duzzogva felmentem az emeletre, amíg papa és Ivett bevonultak a hálóba.

Leültem az íróasztalhoz, azonban ahelyett, hogy a leckét írtam volna, kibámultam az ablakon, és órákig figyeltem az ereszcatornában turbékoló galambokat.

Joker motorjának a hangja messziről betöltötte az utcákat. Amint meghallottam, hogy a gép a házunk előtt leparkolt, mosolyogva pattantam fel a székből.

Az ablakból figyeltem, ahogy Joker letámasztotta a motort, majd rátette a bukósisakot az ülésre.

Összecsuktam a tankönyveket, és belehajítottam őket a táskába. Izgatottan robbantam ki a szobám ajtaján, és kettesével szeltem a lépcsőfokokat lefelé.

Mire megérkeztem a földszintre, papa már a bejárattal szemben állt, azonban nyomokban sem volt meg benne az a magabiztosság, erő és befolyás, ami jellemezte őt.

Joker magas, robosztus testalkata, és az a tekintélyes erő, ami sugárzott belőle, megtöltötte a halál szagával a feszült levegőt.

Amikor rám pillantott, veszély villant az íriszében. Még sosem láttam őt olyan komolynak és elvetemültnek.

Kérdés nélkül orrba vágta papát.

Csend ülte meg a lépkört, melyben a csont roppanása visszhangot vetett a hatalmas előcsarnokban.

Összerezzentem.

Az ujjperceim elfehéredtek attól az erős szorítástól, amellyel a korlátot szorongattam. A szívem duzzadva feszült a bordáimnak, amint észrevettem az elefántcsont színű tapétára fröccsenő vérpöttyöket.

– James – kezdte papa, és nem foglalkozott az orrából folydogáló vérrrel.

Amikor összetalálkozott a tekintetük, a szavak megakadtak a torkában.

Látta Joker szemeiben, hogy a könyörgéssel még mélyebbre süllyedne.

Joker ellépett mellette, egyenesen a hálósobájába.

Ivett felsikított és magyarázkodott.

A karjánál fogva rángatta őt ki a hallba.

– Te is gyere! – mutatott rám a fegyverével.

Határozottan bólíntottam, és erőt kényszerítettem reszkető lábamba. Jeges borzongás futkosott a gerincemen, miközben az izzadságfoltok átütöttek a kék pólómon.

Ivett hiányos öltözéke láttatta velünk nőies, formás idomait. Szégyelltem magam, amiért kíváncsian pásztáztam őt a szemembe hulló hajam alól.

Sokkal csinosabb volt, mint azok a nagymellű nők, akik a Playboy újság címlapjain szerepeltek.

Sokan irigykedtek Jokerre, hogy a jelentős korkülönbség ellenére ilyen gyönyörű feleséget tudhat az oldalán.

Elkaptam Ivett fenekéről a tekintetem, és felszegett fejjel, hang nélkül követtem őket a nappaliba, ahol Joker hidegvérrel a legdrágább whiskyből szolgált ki magát.

Azonnal eltüntette a pohár fűszeres, borostyánszínű tartalmát, aztán egy újabb adagot öntött. *Nem dühögött.*

Leült, és szivarra gyújtott.

Szigorú, hűvös szemeit végigfuttatta papán és Ivetten, akik vele szemben álltak.

Az árulás mérgező, fekete felhője körbeölelte őt. Elsötétült arcán, gonosz, féloldalas mosolyán a halál és a kín ígérete ragyogott.

Nem kellett felsorolnia a bűneiket... még a vak is észrevette volna, hogy miért álltunk ott.

Miután Joker kiürítette a poharát, felállt és odasétált Ivetthez. Megfordította és a felsőtestét lenyomta a zongorára. Egy mozdulattal leszakította róla a bugyit.

Ivett felszisszent a csípő érzéstől, mely piros csíkot hagyott fehér bőrén.

Joker lehúzta feszes bőrnadrágjának a cipzárját és elővette duzzadt farkát.

– James, ne, kérlek! – könyörgött sírva Ivett.

– Ne? – Joker nyugodt hangszínebe gúny keveredett. – Nem akarsz, hogy megdugjalak? Hisz’ az enyém vagy. Az én feleségem. És nézd! – megböködte a péniszével Ivett fenekét. – Látod, milyen kemény vagyok, bébi?

– James... – folytatta Ivett elfúló hangon.

– Azt akarsz, hogy ő dugjon meg?

– Nem – ingatta eszeveszetten a fejét.

– Nem? – kérdezte cinikusan Joker, és kibújtatta Ivett melleit a melltartóból. Tenyerébe markolta a halmokat, és lelkesen gyúrni kezdte őket.

– Dugd meg! – utasította papát, majd ellépett Ivett-től.

Joker szórakozott velük.

Papa is elővette a péniszét, de az övé nem duzzadt olyan nagyra, mint Jokernek.

Remegett a keze, amikor Ivett csípőjére fektette a tenyerét. Borzongva indult el a melléhez.

Ivett reszketett, Joker felnevetett, majd odasétált hozzájuk. A fegyverét papa golyói alá szorította.

– Őt választod? Akinek fel sem áll rád a farka? – vallotta Ivettet, és amíg a válaszra várt, felemelte papa petyhüdt hímtagját. Mosolyogva vizsgálta az elesett katonát.

Papa feje vörösbe fordult.

Joker megszégyenítette őt előttünk, de semmit sem tett ellene. Semmit!

Minden megalázó szót és cselekedetet némán tűrt.

Szó szerint a fülét és a farkát behúzza alázkodott meg... a bűnözők kódexe szerint járt el.

Láttam már ilyet.

Egy bérgyilkos fiaként elkerülhetetlen lett volna, hogy ne találkozzak azzal a világgal, amelyben élünk.

Igaz, papa a legtöbb sötét ügylettől, a legtöbb gyilkosságtól távol tartott, de adódtak olyan pillanatok is, amikor szándékosan vittek magukkal.

Hadd tanuljon az a fiú a legjobbaktól! – mondta Joker papára mosolyogva. *Barátok voltak.*

Halálos duóként emlegették őket.

Hütlén, áruló, tolvaj, besúgó? Senki sem maradt az adósuk. A halál mindegyiket utolérte.

Tehát voltam már kivégzésen...

De akkor papa a győztes oldalon állt. Most viszont a vesztes oldalon térdelt. Árulást követett el.

Súlyosat, megbocsáthatatlant.

És ezért bűnhődnie kellett. Az életével fizetett, mert megsebezte őt... Joker szíve vérzett.

Azonban a piszkos munkát mégsem ő végezte el – engem kényszerített, és én megtettem.

Behunytam a szemem. Arcomon végigfolytak az apám elvesztése miatt kihulló könnycseppek.

Megremegett az ujjam a ravaszon.

– Nem – suttogtam.

Apám ordított: – Tedd meg!

Megrezzentem, amikor elsült a fegyver. Hangos volt, a fülem szünet nélkül csilingelt tőle. Csak Ivett hisztérikus sikolyai hatoltak át a sípoláson.

Kinyitottam a szemem.

Apám holtteste elterült a padlón, fejéből vér folyt.

Joker elégedetten hümmögött, majd a hajánál fogva felrántotta Ivettet és felpofozta. Majd megtette újra.

– Mi lesz a fiúval? – kérdezte Ivett, és mögém lépett. Két tenyerét a vállamra fektette, és gyengéden megszorította őket.

Joker rám pillantott. Gonosz és sötét mosolyt villantott.

– Jó emberem lehettél volna, de az áruló vérvonalat ki kell irtani.

Ivett maga mögé rántott.

– Nem ölhetsz meg még egy gyereket! – sziszegte.

Joker állkapcsa megfeszült Ivett ellenszegülésétől.

– Nem ölöm meg – mosolygott gúnyosan. – Gwen biztosan örülni fog neki.

– Mi? Ezt nem teheted!

Újabb pofon csattant Ivett arcán.

– Te nem mondod meg, mit tehetek és mit nem! – harsogta. – Hány embernek kell még meghalnia, hogy észhez térj? Tőlem nincs menekvés! Az enyém vagy, Ivett! A halálad pillanatáig az leszel!

Joker elfordult tőlünk és hívott egy Ubert.

– Öltözz fel! – parancsolta Ivettnek.

Ivett visszavonult a szobába, szemében láttam a sajnálatot, amit irántam érzett.

Remegve, könnyezve álltam apám holtteste felett.

Tudtam, hogy meg kellett halnia. Joker senkinek sem marad adósa.

Papa hibázott, a gyász, a fájdalom és a bosszú mégis egyre hatalmasabbra nőtt a mellkasomban.

Jokernek meg kell halnia!

Csakis ezek a gondolatok kavarogtak bennem, amíg meg nem érkezett az Uber.

Mind a hárman a hátsó ülésre ültünk.

Ivett szorosan hozzám bújt és átölelt.

– Sajnálom – suttogta a fülemben.

A francia negyed szívében parkoltunk le.

A színes lakóépület legálisan üzemelt piros lámpás házként. Éjszakánként pedig a világra szabadította a poklot.

Ivett az autóban maradt, amíg Joker bekísért a Csillagok éjszakájába.

Amint megpillantották a mögöttem kimagasló férfit, a beszédek, a mozdulatok megfagytak a levegőben.

Két ember indult el felénk sietősen.

– Hol van Gwen? – kérdezte Joker.

– Éppen megdolgoz egy újoncot.

– Hoztam neki egy ajándékot – taszított rajtam egyet. – Üzenem neki, hogy méltón kezelje a nagylelkűségemet.

A két férfi enyhe bólintással jelezte, hogy megértették az üzenetet.

Joker sarkon fordult, és vissza sem nézett. Öblös léptekkel hagyott maga mögött minket.

Aztán az ajtók becsukódtak.

Akkor még sejtelmem sem volt arról, hogy kilenc hosszú évig ki sem fognak nyílni előttem.

Papa halálának a híre futótűzként terjedt szét az alvilági körökben. Elvesztette az összes tekintélyét, miután a *férgek* tudomására jutott, hogy lehúzott sliccel, kilógó farokkal érte utol a vég.

Mindig arra tanított, hogy legyek erős, megfontolt, éles eszű, és sose terítsem ki a kártyáimat az ellensegeim előtt.

Még nagyobbra nő bennük a félelem, ha nem tudják, kitől kell igazából félniük.

A legfontosabb lecke mégis az volt, hogy sose becsüljem le az ellenfelem. Kezeljem egyenlő félként, mert akkor nem érhet meglepetés.

És sose mutassam ki, ha félek. Ahogy a kóbor kutyák, úgy az emberek is megérik.

A tenyerem a lövés óta reszketett, ezért a nadrágom zsebébe gyömöszöltem az öklömet. Teleszívtam magam levegővel és próbáltam reálsan látni papa halálát – vagy egyáltalán nem gondolni rá.

Az agyam egyik legjelentősebb része túlélési üzemmódba kapcsol. Ösztönösen cselekedtem, amikor kérdeztem, miközben felmértem a bordélyház atmoszféráját. A kapott válaszokat hosszan boncolgattam, és bíztam benne, hogy valamelyik fickó elárulja, hogy trónfosztásra vár.

– Mi ez a hely? – kérdeztem.

– Egy olyan ház, ahova azért jönnek az emberek, hogy kielégítsék a sötét vágyaikat. A hangsúly nem a dollárjeleken van, hanem a szexen. Az emberek képesek rengeteg pénzt kifizetni érte. Nem csak a kurvákra... Plasztikai sebészet, ráncfelvarrás, horribilis áron kínált selyem fehérmű, szexjátékok, illóolajok, gyertyák és mindaz, ami a szexhez kapcsolódik. Az itt tartózkodó személyeket ne úgy képzeld el, mint az olcsó ribancokat... A legtöbb embernek ők megfizethetetlenek. Ők a *csillagok* a Csillagok éjszakájában. Egytől egyig nagyon értékes darabnak számítanak, mert nem szokványos tevékenységek folynak a falak takarása mögött. Sok ember

csak egy elit bárnak tartja, mert nem látnak át a felszínen, nem látják, hogy mi folyik az alagsorokban. Hogy mi történik a téglarétegek mögött. És az alagsort ne úgy képzeld el, hogy patkányok portyáznak benne, ahol csöpög a csatornavíz, ahol penész és dohos szag mérgezi a tüdődet... Ez a pince csakis a leggazdagabb és a legbetegebb embereknek nyitja ki az ajtajait. Mert az emberi elme sötét és gonosz. A legelcseszettebb a Földön. És nem csak a férfiaké... nőké is. Nőké, akik nem csak fiúkat akarnak az uralmuk alá hajtani, hanem lányokat is... és ez fordítva is így van. Ebből a világból nincs menekvés. Aki ide egyszer bekerül, itt is marad. Ha mégis kijut, akkor hullzásokban. Mert ennek a világnak sosem szabad napvilágot látnia. Amiről nem tudnak az emberek, az nem is létezik. És ezt a helyet féltve őrzik előlük.

– Én nem tartozom ide, nem adhatok semmit ezeknek az embereknek. Egy fiú vagyok. A papa mindig azt mondta, hogy az ilyen helyeken csak a kurvákat tartják.

Az alak sötét vigyort villantott.

– Miért, mit gondolsz, fiú, hogy végét fogsz pucolni?

– Igen.

Hangosan felröhögött.

– Nem, fiú. Te kurva leszel. Pont olyan, mint azok a nők, akikről az apád beszélt neked. Meglepő, hogy sosem hallottál ezekről a dolgokról. Hisz' apád volt Joker legjobb bérgyilkosa. A franc se gondolta volna, hogy azzal a férfival, akitől úgy féltetek, a saját fia fog végezni. Mit tett apád, amiért ezt érdemelte?

Visszaemlékeztem azokra a kéjes női nyögésekre, amelyek kihallatszottak apa szobájából. A zihálására. Ivett sikolyaira. Aztán bevillant a kép, hogy papa mit csinált Ivett testével...

– Azt hiszem – lenyeltem a torkomat szorító gombócot –, megdugta Joker feleségét.

A teremben az összes szem rám szegeződött. Jeges döbbenet tükröződött a tekintetükből. Talán még az idő is visszafelé járt azokban a másodpercekben.

Összereztem, amikor a férfi a vállamra tette a kezét és erősen megszorította.

– Apád elbaszta az életedet, fiú. Rossz lyukba lógatta a farkát. Jokerrel nem szoktak baszakodni az emberek. És ezt apádnak is tudnia kellett volna, amikor úgy döntött, hogy jegyet vált magának a halálvasútra.

– Szerelmes volt – védtem meg a papa emlékét. – Azt mondta, szereti Ivettet.

– Még a biblia is megírja, hogy ne kívánd felebarátod feleségét. És Joker elég sok pénzt fizetett a munkájáért, jó barátok voltak, bizalmasok. Azonban azt a kedvességet ki kell érdemelni, és még több munkával meg kell tartani. Mondok neked valamit, kölyök. Élőnek érzed magad, de ha nem illeszkedsz be, ha nem azt csinálod, amit kell, meghal a lelked.

Nem akartam hinni a fülemnek. Nem tudtam elképzelni, hogy mi várhat rám ott, hogy mivé kell válnom. Próbáltam visszafogni a könnyeimet, miközben lesétáltunk a pincébe.

Még azokban a percekben is naivan azt gondoltam, hogy kijuthatok onnan... Joker biztosan csak rám akart ijeszteni.

Temérdek fekete öltönyös férfi járkált a házban, vagy állt őrt egyes ajtóknál. A legtöbb fekete napszemüveget viselt. Olyan sokan voltak, hogy egyiknek sem jegyeztem meg az arcát...

Pánik tört rám.

A szívem hevesen dobogott, a tüdőm minden lélegzetvételnél hangosan sípolt, a fülemben elviselhetetlen zúgást éreztem. Fekete foltok villódtak a szemeim előtt.

A világ, a színek, az emlékek, a hangok és a rémes jövőkép undorító masszába folyt össze. Bőrömet jeges izzadságréteg fedte be. Testem reszketett. Szabálytalanul, sokat lélegeztem.

A hangok érthetetlen zagyvaságként szűrődtek át a buborékon, amit a roham vont körém.

Tudtam, hogy az ájulás csak néhány percre mentene meg a valóságtól, ezért erősen összeszorítottam a szemem, halkán és egyenletesen lélegeztem.

Kicsit jobban lettem, mire leértünk az alagsorba, ahol arra kényszerítettek, hogy vetkőzzek le. *Meztelenre.*

Vonakodva megtettem, amikor az egyik férfi megvillantotta előttem az övébe dugott Berettáját.

Gyors és fájdalommentes halál lett volna, de volt egy olyan megérzésem, hogy nem ölnének meg azonnal.

Ezek az alakok – köztük papa is – örömeiket lelték a kínzásban.

Kezeimmel eltakartam a nemi szervemet, amiért fennhangon kinevettek.

Képzletben lesöpörtem lelkem vékony felszínéről a gúnyolódást. A pajzs, amivel felvérteztem magam az emberi aljasság ellen, sajnos sokkal gyorsabban fogyott, mint azt remélni mertem.

Tudom, mit tanított papa, de akkor is; még csak egy fiú voltam, aki a saját kezétől lett árva.

Hosszú folyosón sétáltunk végig, melynek aljzata hideg márvány volt. Erőt, durvaságot, hatalmat és ridegséget árasztott magából.

Hogy kellemesebbé tegyék az atmoszférát, finom tapintású, bordó bársonyszőnyeget futtattak végig rajta.

A levegőben többfajta illóolaj keveredett össze, ami mellett az ellenséges hangulat is melegséggel és nyugalommal árasztott el.

A krémszínű falakra antik ezüst gyertyatartókat erősítettek. Mindegyikbe négy-négy darab fehér gyertyát tettek, amelyek lágy, sejtelmes fénnel vonták be a sötétséget.

Sok titokzatos ajtót hagytunk magunk mögött, amikor megálltunk az egyik előtt, melybe két különleges alakzatú csillagot véstek.

Hatalmasat nyeltem, és lopva az engem kísérő alakra pillantottam, aki megvakargatta szőrös állát.

Egy kulcsomót húzott elő a nadrágja hátsó zsebéből, és amint az egyik kulcs a helyére csúszott, úgy éreztem, hogy kihúzták a lábaim alól a talajt.

A szívem ismét vadul kalapált a csontokból teremtett ketrecben. A percekkel ezelőtt érzett nyugalom helyére visszaköltözött a szorongás: nem tudtam, mi vár rám az ajtó túloldalán.

Vissza akartam kérni a ruháimat, felöltözni, és minél messzebbre futni ettől a helytől egy olyan zugba, ahol nem kell erősnek mutatnom magamat, és kisírhatom az összes bánatomat.

De az ajtó kinyílt.

A szám távta maradt, a szemem hatalmasra kerekedett az elém tárulkozó meztelen igazságtól, ami eljuttatta agyam eldugott szegletébe, hogy innen valóban nincs kiút.

Élesen beszívtam a levegőt és körbepillantottam.

A szobában ugyanolyan ruhátlan fiúk tartózkodtak, mint amilyen én is voltam abban a pillanatban.